

lesbiske og behandlingskrævende, som det blev formuleret.

Det kan jeg ikke svare på på nuværende tidspunkt, men jeg vil foreslå, man stiller spørgsmålet i udvalget. Jeg vil håbe, at man så vil kunne sige et eller andet. Det er umuligt at sige noget om.

Så blev jeg også spurgt om, hvilke regler der gælder for praktikken i forbindelse med sædbanker. Der kan jeg sige, at der er udarbejdet nogle retningslinjer. Der er også udarbejdet retningslinjer for lægen, der medvirker ved sådan en kunstig befrugtning. Så der er en samling retningslinjer.

Når lægen medvirker, er det lægen, der har ansvaret for, at tingene er i orden. Det er klart, at sædbanker, der kan levere sæd uden lægelig medvirken, ikke er, kunne man sige, i hvert fald efter min opfattelse, i overensstemmelse med fru Margrete Aukens interesser med hensyn til, hvad der er af forskrifter, der skal opfyldes. Så det vil være relevant i udvalget at se nærmere på, hvilke retningslinjer der gælder for sædbanker, sådan som vi har det i dag. Det synes jeg er et relevant spørgsmål, som jeg meget gerne vil medvirke til at svare på.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt sige tak til sundhedsministeren for det svar. Noget af det, vi så skal have opklaret, er, hvordan lægerne vil være i stand til at se, hvor sæden stammer fra, om det ikke er samme far til flere børn osv.

Et eller andet sted må der jo ligge nogle regler, der styrer de her sædbanker, siden lægen kan gå ind og opføre sig ansvarligt. Så vi skal bare sikre, at det så bliver dem, der fungerer i det offentlige system, hvis vi har noget, der hedder sædbanker, og det ikke bare er i privat regi.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse,

betrakter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 14:

Forslag til folketingsbeslutning om vurdering af små landbrugsejendomme efter bondegårdsreglen.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 1/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Fremskridtspartiets forslag er en genfremsættelse af et beslutningsforslag, der blev fremsat i den tidligere samling. Forslaget blev ikke færdigbehandlet før udskrivelse af folketingsvalg.

Forslaget går ud på at pålægge regeringen fremsættelse af et lovforslag, som sikrer, at små landbrugsejendomme, hvorpå der er landbrugspligt og bopælspligt, vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel.

Forslagsstillerne finder, at vurderingen af de mindre landbrugsejendomme er urimelig og ofte meget tilfældig. De finder derfor, at alle ejendomme, der er omfattet af landbrugslovens landbrugspligt, bør vurderes som en landbrugsejendom, da den positive udvikling i landdistrikterne skal fastholdes.

Efter vurderingsloven afgør det statslige vurderingsråd, om en given ejendom er helt eller delvis landbrugsmæssigt benyttet, eller hvilken benyttelse ejendommen ellers skal henføres til. Denne afgørelse danner grundlag for, om ejendommens grundværdi skal ansættes efter vurderingslovens bondegårdsregel, og om der skal foretages stuehusfordeling.

Følgende tre kriterier har afgørende vægt ved afgørelse af, om benyttelsen er landbrug eller beboelse. Det første kriterium er størrelsen af ejendommens arealtilliggende, og det er ikke ubetinget afgørende, om arealtilligget er over eller under 5 ha. Det andet kriterium er boligens karakter og værdimæssige dominans i forhold til den samlede ejendom, og endelig er det

trede kriterium omfanget af den landbrugsmæssige udnyttelse af arealtilliggende og eventuelle driftsbygninger.

Hvis den landbrugsmæssige benyttelse af ejendommen efter en konkret afvejning af disse kriterier er helt underordnet i forhold til beboelsesmomentet, anses ejendommen for at være en beboelsesejendom.

Spørgsmålet har som nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget også været genstand for en domstolsprøvelse ved Østre Landsret i 1993. Landsretten kunne i den sag tiltræde, at ejendommens benyttelse blev fastlagt til beboelse. Det er derfor heller ikke rigtigt, når det i bemærkningerne til beslutningsforslaget kunne tydes, som om der er tale om nogen ny praksis på området.

For så vidt angår landbrugslovgivningen, er der derimod i de senere år sket større ændringer. Ved ændringen af landbrugsloven i 1993 forbedredes muligheden for at ophæve landbrugsplichten på arealer til etablering eller supplerende af mindre beboelsesejendomme. Samtidig forbedredes muligheden for at oprette mindre landbrugsejendomme til fritidsformål. Med disse ændringer ønskede regeringen at forbedre vilkårene for livet på landet. Kravene til, hvad der er en landbrugsejendom, er således lempet.

Det afgørende spørgsmål er i den forbindelse, om de lempeligere krav til, hvad der er landbrug efter landbrugsloven, også skal gælde i forhold til, hvad der er landbrug efter vurderingsloven. Efter min opfattelse er det naturligt, at der er en forskellig praksis for, hvad der anses for landbrugsejendom i vurderingslovens forstand og i landbrugslovens forstand. Baggrunden for denne forskel ligger i, at det er forskellige hensyn, der er de bærende elementer på de to lovområder. Landbrugsloven regulerer mulighederne for at drive landbrugsvirksomhed, mens vurderingsloven ser på det faktiske brug af den pågældende ejendom.

Jeg kan godt forstå, at ejere af mindre landbrug har en interesse, også efter vurderingsloven, i at blive anset for at være landbrugere, for en kategorisering som landbrugere indebærer jo en række betydelige skattemæssige fordele.

For det første indebærer det, at stuehuset som driftsbolig får et nedslag i bygningsværdien. Dernæst indebærer det, at grundværdien, der henføres til stuehuset, og af hvilken der betales ejendomsskat, er helt ubetydelig, sædvanligvis 2.000-3.000 kr. Derudover bliver jordtilliggendet ansat efter de regler, der gælder for

landbrugsjord, dvs. meget lave hektarværdier. Desuden er der fradragsret for ejendomsskatter, og forskellen mellem værdien af landbrugsjord og handelsværdien benævnes tillægsparelværdien og indgår ikke i den samlede ejendoms værdi og beskattes således ikke, efter at formueskatten er afviklet.

Jeg skal fremhæve, at det er hensigten med den særlige bondegårdsregel i vurderingsloven at sikre en ensartet vurdering af landbrugsejendomme. Bondegårdsreglen er således karakteriseret ved, at ansættelsen af grundværdien især tager sit udgangspunkt i ejendommens landbrugsmæssige kvalitet, dvs. i jordens beskaffenhed og beliggenhed. Jeg har svært ved at se, at de særlig gunstige skatteregler også skal gælde for ejendomme, hvor der reelt ikke drives landbrug.

De små samfund har stor glæde af, at flere unge flytter på landet og bosætter sig. Det er en tendens, som jeg gerne vil være med til at forstærke. Jeg mener dog ikke, at de mennesker, der bosætter sig på de små husmandsbrug, skal have særlige skattemæssige tilskud, og det er jo rent faktisk det, der er tale om. Der er ikke tale om, at disse personer straffes via en vurdering. Der er tale om, at man kræver, at de betaler det samme i skat som de personer, der bor i deres parcelhus i byen eller i landdistrikterne. Hvis man vil støtte udflytningen på landet, skal man efter min opfattelse tage andre midler i brug og ikke lokke med skattelettelser.

Tanken om at ændre vurderingsloven, så egentlige beboelsesejendomme skal vurderes som landbrug, uanset om de ikke længere anvendes som sådan, kan jeg derfor ikke tilslutte mig. Det vil være et brud med fundamentale principper i vurderingsloven om bl.a. ensartethed i vurderingerne og værdifastsættelse i overensstemmelse med benyttelse og handelsværdi. Ejere af mere traditionelle parcelhuse vil også med rette kunne føle sig dårligt behandlet.

Regeringen mener derfor ikke, at forslaget er et egnet udgangspunkt for ændringer af vurderingsloven. Derimod vil jeg se også på den problemstilling, der er rejst i beslutningsforslaget, men i et bredere perspektiv, når et udvalg, som blev nedsat af min forgænger, forventes at afslutte sit arbejde senere på året.

Jens Peter Vernersen (S):

Beslutningsforslaget er jo en genfremsættelse fra 1. samling her i 1997-98. Det, Fremskridtspartiet foreslår, er, at Folketinget pålægger

regeringen at fremsætte et lovforslag, så små landbrugsejendomme, hvorpå der er landbrugspligt og bopælspligt, vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel.

Efter de bemærkninger, der er til beslutningsforslaget, skyldes forslaget, at der er en landsretsdom fra 1993, hvoraf det fremgår, at ejendomme på under 10 tønder land, der ikke dyrkes som landbrug, betragtes som parcelhuse.

For Socialdemokratiet er et af de afgørende spørgsmål vedrørende vurderingen af små landbrugsejendomme, om ejendommen nu også anvendes landbrugsmæssigt. Er dette tilfældet, kan vurderingen efter vor opfattelse ske efter den favorable bondegårdsregel, men der er jo i hvert enkelt tilfælde tale om en konkret vurdering af vurderingsmyndighederne.

Bondegårdsreglen er i øvrigt et godt eksempel på de netop tidligere omtalte meget favorable fordele, der er ved at tage bopæl på et mindre landbrug. I Socialdemokratiet finder vi, at landejendomme, der har karakter af parcelhuse, nu engang bør vurderes som sådan. De bør altså ikke have disse favorable vilkår.

Den betragtning skal ses i sammenhæng med, at der ikke bør være en vurderingsmæssig forskel på udgiften ved at bo, hvad enten der vælges et traditionelt parcelhus som boform, eller man vælger en nedlagt landbrugsejendom.

Socialdemokratiet kan altså ikke tilslutte sig forslaget, men vi afventer det udvalgsarbejde, som den tidligere skatteminister har sat i gang.

Mariann Fischer Boel (V):

Fremskridtspartiets beslutningsforslag er, som det også tidligere er sagt, en genfremsættelse af B 73 fra sidste efterår og drejer sig om de problemer, der er opstået omkring vurderingen af de små landbrugsejendomme, der er under ca. 10 ha. Problemerne er opstået både i forbindelse med den 19. og den 20. alm. vurdering.

Er der tale om et parcelhus, eller er der tale om et landbrug? Konsekvenserne af vurderingsrådernes afgørelser er i hvert fald af kolossal stor betydning for ejerne, og de økonomiske konsekvenser kan være voldsomt store. Lejeværdien beregnes jo på et helt andet grundlag og ikke mere efter bondegårdsreglen.

Venstres holdning til de forskellige forhold omkring den landbrugsmæssige anvendelse og omkring størrelse og dominans af beboelsen redegjorde jeg for, da vi behandlede forslaget

sidste gang, så derfor vil jeg tage en lidt anden indfaldsvinkel til forslaget i dag.

Efter førstebehandlingen stillede jeg et spørgsmål til fødevareministeren, og det er det, jeg godt vil tage fat i. I svaret står der bl.a., at når en landbrugsejendom ved udstykning på en eller anden måde kommer ned under 2 ha, så ophæves landbrugspligten, medmindre ejeren ønsker den opretholdt. Hvis ejendommen nedbringes til under ½ ha, så bortfalder landbrugspligten altid, men altså i intervallet fra ½ ha op til 2 ha kan ejeren selv vælge, om der fortsat skal være landbrugspligt på ejendommen.

Hvis der er tale om en eksisterende landbrugsejendom med et areal under 2 ha, så kan landbrugspligten umiddelbart ophæves, bare man henvender sig til Kort- og Matrikelstyrelsen. Nu kommer så noget af det, som jeg synes er vigtigt: Hvis der derimod er tale om en landbrugsejendom med et areal over 2 ha, så gælder de almindelige og meget restriktive krav om ophævelse af landbrugspligten, og der forstår jeg, at fødevareministeren ikke er helt enig med skatteministeren.

Der er altså tale om meget restriktive krav. Det er jordbrugskommissionen, der afgør, om der er sådan ganske særlige forhold til stede, som bevirker, at man kan meddele tilladelse til ophævelse af landbrugspligten, og det gælder som nævnt også, selv om ejendommen er vurderet som en beboelsesejendom, altså kode 01. Det vil altså reelt betyde, at en ejer af en mindre landbrugsejendom kan risikere, at han sidder i et parcelhus, men i et parcelhus, han ikke kan flytte fra og ikke leje ud på grund af landbrugslovens regler om bopælspligt. Det virker fuldstændig grotesk.

Og i øvrigt er der vel heller ikke fuldstændig afklaring omkring det skattemæssige i forbindelse med afhændelse af de her, jeg vil tillade mig at kalde dem hybridejendomme.

Så har det jo også været sådan, at praksis har været utrolig forskellig fra vurderingsråd til vurderingsråd rundt omkring i landet, og jeg finder det også klart utilfredsstillende, at der selv inden for et meget lille geografisk område kan forekomme helt uforståelige praksisforskelle, og det synes jeg er uacceptabelt, og det strider også imod ejernes retsbevidsthed.

Jeg mener at kunne huske, at der ved behandlingen i efteråret var en generel forståelse blandt Folketingets partier for, at der eksisterer et problem, og at vi skal prøve at få løst problemet omkring vurderingen af de her ejendomme.

Og fra Venstres side bidrager vi gerne til at finde en fornuftig løsning, der også i fremtiden kan sikre, at man kan fastholde en bosætning i landdistrikterne, og at ejerne af de ejendomme kan vide, om de er købt eller solgt.

Henriette Kjær (KF):

Da vores ordfører på området, hr. Flemming Hansen, ikke kan være til stede, skal jeg her fremføre vores synspunkter:

Da vi behandlede dette beslutningsforslag i sidste samling, var Det Konservative Folkeparti positivt over for intentionerne i beslutningsforslaget, og vi er fortsat indstillede på at støtte dette forslag. Det fremgår tydeligt af bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvorfor dette er rimeligt. Vi kan fortsat støtte forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Da SF's ordfører på dette område, hr. Kristen Touborg, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre SF's synspunkter i denne sag.

Der er, som det allerede er sagt, tale om en genfremstættelse, og vi har tidligere også givet udtryk for vores synspunkter, og det er de synspunkter, jeg så også vil referere til.

Vi kan ikke støtte forslaget, som det ligger her. Forslaget ville jo betyde, at f.eks. velstillede mennesker på den måde kunne få nogle fordele, hvis de byggede kæmpestore villaer ved deres landbrugsejendomme. Derfor er vi imod det forslag, der ligger her.

Omvendt synes vi, det er godt, at man undersøger sagen i udvalget, som det sker i øjeblikket, med henblik på at sikre, at der bliver nogenlunde rimelige og ensartede vilkår for de mennesker, det drejer sig om, sådan at vi ikke forhindrer mennesker, som gerne vil have en anden livsform og gerne vil bo på landet, i, at de kan gøre det også på små landbrugsejendomme, hvor der er landbrugspligt. Derfor ser vi frem til, at udvalgsarbejdet afsluttes, med henblik på at man finder frem til en rigtig løsning med ensartede regler forskellige steder.

Men sådan som forslaget ligger her, kan vi ikke støtte det. I øvrigt mener vi også, at de kvaliteter, der er ved at være og bo på landet og have små landbrugsejendomme, ikke behøver at blive yderligere favoriseret. Det siger jeg som en af dem, der bor på en landbrugsejendom med landbrugspligt, men jeg betragter det altså ikke som landbrug.

Klaus Kjær (DF):

Som forholdene er i dag, er borgerne fuldstændig retsløse på dette område. Og det forhold, at man i flæng, helt afhængigt af de lokale vurderingsmyndigheders praksis, overfører en landbrugsejendom til parcelhusstatus med deraf følgende højere beskatning i form af lejeværdi, er helt uacceptabelt.

Dansk Folkeparti er enig i, at det ikke er rimeligt, at en familie fra den ene dag til den anden kan få pålagt en alvorlig økonomisk byrde, som den ikke har haft en jordisk chance for at tage højde for i forbindelse med eksempelvis køb af en sådan landejendom.

At borgerne føler sig urimeligt behandlet, viser da også de mange klagesager, der har været, specielt i forbindelse med den seneste vurdering og især i visse amter såsom Frederiksborg og Fyn. Og hvis der ikke gøres noget ved problemet nu, vil der med den utrygge situation, der er, ske det, at de mindre landbrugsejendomme vil sygne hen, efterhånden som de ældre ejere flytter i pensionistbolig eller dør, og at de i forvejen hårdt ramte landsbysamfund ikke vil få tilført nyt liv.

Ud over den generelle skattelettelse, som en vedtagelse af forslaget vil medføre i forhold til, hvordan forholdene er i dag, og som Dansk Folkeparti naturligvis kan støtte – specielt da det også vil give en fordel til de helt unge familier, som bosætter sig på landet – vil en regelfastsættelse på området føre til betydelige administrative lettelser.

Dansk Folkeparti er derfor positivt indstillet over for forslaget og vil støtte det.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det var jo en interessant indledning, hr. Klaus Kjær fra Dansk Folkeparti startede med: Borgerne er fuldstændig retsløse! For vi har jo lokale vurderingsmænd, og vi har et klagesystem, og forslaget henviser netop til en landsretskendelse, og med en sådan opbygning kan man da ikke påstå at der er tale om retsløshed. Så det må da være en vurdering, der har ramt noget ved siden af.

Sonja Albrink (CD):

Som tidligere ordførere allerede har tilkendegivet, er forslaget jo en genfremstættelse, og selv om CD ikke tog ordet, sidst det blev førstebehandlet, kan jeg nu på CD's vegne tilkendegive, at vi var positive over for forslaget dengang, og

at vi selvfølgelig også er det i denne omgang. Vi vil meget gerne være med til at løse de problemer, der er på det her område, og det går jeg ud fra kan klares under udvalgsbehandlingen.

Morten Helveg Petersen (RV):

Udgangspunktet for forslagsstillerne til dette beslutningsforslag synes at være, at der skal holdes liv i landdistrikterne, og det er selvfølgelig en målsætning, som også Det Radikale Venstre kan tilslutte sig, men vi er altså imod at skævvride skattelovgivningen i den sammenhæng. Og vi mener ikke, at vurderingsreglerne og skattelovgivningen er de rigtige instrumenter at bruge til at styrke landdistrikterne.

Jeg kan derfor meddele, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag.

Der er betragtelig skattemæssig forskel mellem at få vurderet sin ejendom efter landbrugsloven og efter vurderingsloven, og hensigten er selvfølgelig, at de ejendomme, hvor der drives landbrug, hører under landbrugsloven, medens ejendomme, hvor der ikke drives landbrug, hører under vurderingsloven.

Undtagelsen fra dette er den særlige bondegårdsregel i vurderingsloven, hvor mindre ejendomme efter særlige kriterier kan vurderes som landbrugsejendomme og derved opnå en række gunstige skatteforhold. Men bondegårdsreglen bør imidlertid kun gælde for ejendomme, hvor der foregår egentlig landbrugsdrift. Jeg synes ikke, det ville være rimeligt, hvis der skulle gælde særlige lempelige skatte regler også for ejendomme, som i realiteten bliver benyttet som almindelige parcelhuse.

Vurdering som almindelig beboelsesejendom efter vurderingsloven bør altså også gælde, selv om ejendommen ligger på landet, og selv om der græsser et par får i forhaven eller er nogle høns i skuret omme i baghaven. For det er jo sådan, at hvis ejendommen i overvejende grad bruges til egentlig beboelse og ikke som sådan kan siges at blive benyttet som landbrugsejendom, skal ejendommen selvfølgelig vurderes efter den almindelige vurderingslov og ikke efter bondegårdsreglen.

Og jeg synes, det ville være urimeligt, hvis alle små landbrugsejendomme, ligegyldigt om de virkelig fungerer som egentlige landbrug eller ej, i fremtiden skulle vurderes efter bondegårdsreglen, sådan som Fremskridtspartiet foreslår i forslaget.

Der er selvfølgelig en gråzone mellem, hvilke ejendomme der hører til den ene lov, og hvilke

der hører til den anden, og vi har derfor fra Folketingets side valgt at lægge den skønsmæssige vurdering ud til de enkelte vurderingsråd, som så må tage stilling til, om det er et egentligt landbrug, man har med at gøre, eller det først og fremmest er en regulær beboelsesejendom, og det kan selvfølgelig være svært at foretage sådanne vurderinger.

Og årsagen til forslaget er formentlig, at der kan ske en forskelsbehandling fra vurderingskreds til vurderingskreds, og at man dermed ikke opnår en ensartet vurdering over hele landet, og det er selvfølgelig beklageligt, men det vil vel altid være problemet, når man beskæftiger sig med et decentralt system og med et system bestående af lægfolk.

Derfor skal vi selvfølgelig hele tiden være opmærksomme på, om reglerne er klare og tydelige nok, så vi undgår, at nogle borgere får uventede skattemæssige overraskelser. For den endelige målsætning bør selvfølgelig være, at vurderingen bliver opfattet som legitim af den enkelte borger. Og jeg synes, vi under udvalgsbehandlingen skal diskutere med ministeren, hvorvidt der er mulighed for at opbygge retningslinjer, der vil kunne give et mere ensartet resultat.

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Hr. Morten Helveg Petersen sætter jo fingeren på det ømme punkt: spørgsmålet om at definere landbrugsdrift, og det ved jeg ikke om hr. Morten Helveg Petersen har et bud på, for det er jo dér, det svære kommer ind også for vurderingsrådene.

Det andet spørgsmål er, forstår jeg, om beboelsen i overvejende grad tjener som beboelse for en fritidslandmand, der faktisk har en landbrugsproduktion.

Men jeg vil da acceptere det positive i, at hr. Morten Helveg Petersen gerne vil være med til at diskutere, om reglerne er klare nok, for de resultater, der er kommet ud af den 19. og den 20. almindelige vurdering, giver i hvert fald ikke det fingerpeg, at reglerne er klare nok. For som jeg også nævnte i min ordførertale, har der inden for meget små geografiske områder været voldsomt store udsving med hensyn til, hvordan man har vurderet begreberne landbrugsdrift og overvejende beboelse.

Så jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Morten Helveg Petersens definition på, hvad en landbrugsbedrift er.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er godt, det er en kort bemærkning, for den bliver meget kort i og med, at jeg ikke herfra kan give en definition på landbrugsdrift og en definition på beboelse. Så det vil være en meget kort bemærkning for mit vedkommende.

Men jeg vil lige igen gribe fat i, at det er klart, at med et decentralt system og et system med lægfolk vil man selvfølgelig ikke kunne opnå 100 pct. ensartethed. Til gengæld er fordelene altså også, at det er decentralt, og at der er lægfolk involveret.

Frank Aaen (EL):

Indledningsvis vil jeg sige om beskatningen af landbrugsejendomme og landbrugsjord i det hele taget, at jeg er enig med ministeren i, at de gældende regler er meget gunstige. Og vi så faktisk gerne, at det blev ændret ved, at der i forbindelse med salg af landbrugsejendomme fremover blev indført en øget beskatning, så det misforhold blev fjernet.

For det, der er grundlaget for problemet, er sådan set det, at der er så stort et misforhold mellem beskatningen af landbrugsejendomme og beskatningen af andre former for jord og ejendom, og det misforhold vil vi altså gerne være med til at fjerne ved at øge beskatningen – ved salg vel at mærke.

Og det bliver selvfølgelig indregnet i salgsprisen, at der sker en sådan øget beskatning, og derfor må salgsprisen på jorden selvfølgelig falde. Og alene det betyder jo alt andet lige, at jorden bliver billigere for den landmand, der skal købe den, og det gør faktisk, at det for en ung landmand, der skal etablere sig, bliver nemmere at få finansieret etableringen. For beskatningen falder jo i den periode, hvor man driver landbruget, og ved at jordprisen faktisk bliver billigere, får man altså nemmere ved at finansiere etableringen.

Og samfundsmæssigt vil det også være en vældig fordel, hvis prisstigningerne på jord i landbruget bliver bremset.

Så vi vil gerne give ministeren det tilsagn, at vi godt vil være med til at sænke den støtte, der i øjeblikket er via de lave skatter for landbruget.

Men når det så er sagt, skal fjernelsen af begunstigelsen via skattesystemet ikke starte

med de små, og det er jo det, der sker nu: at man er startet, men hos de meget små landbrug.

Nu vil jeg sige med det samme, at jeg er lidt usikker på, hvad forslagsstillerne egentlig mener, men det får vi jo nok at vide senere. Men vi synes, det afgørende, når man skal vurdere, hvilken beskatning der skal bruges, er at se på, om der rent faktisk drives landbrug på ejendommen. Og sådan læser jeg også selve forslagsets tekst, men når jeg kommer til bemærkningerne, bliver jeg lidt usikker på, om de særlige regler også skal gælde ejendomme med jordtiliggende, hvor der ikke drives landbrug, for sådan synes jeg man kan læse nogle af bemærkningerne, men det kan vi jo få afklaret.

For jeg er enig med dem, der har sagt, at vi selvfølgelig ikke skal lave nogle regler, der gør, at det rent skattemæssigt er særlig fordelagtigt at købe sig et kæmpestort hus ude på landet, sådan som jeg kan forstå at hr. Aage Frandsen har det. Men lige så indlysende rigtigt er det jo, at man ikke skal beskatte produktionen på små jordstykker dramatisk hårdere end produktionen på store jordstykker.

Derfor synes vi faktisk, at der er brug for at få også meget små landbrug ligestillet med øvrige landbrug, og derfor er vi sådan set positivt indstillede over for forslaget, hvis det skal forstås nogenlunde, som jeg her har skitseret.

Jeg synes selvfølgelig også, det er specielt urimeligt, hvis der sker en dramatisk forøgelse af beskatningen af en ejendom, som har været ejet og drevet af den samme mand i årevis, og som er købt, uden at han kunne tvivle på, at den skulle beskattes som en landbrugsejendom.

Og det, der er begrundelsen for, at vi går positivt ind i det, er, at vi faktisk også synes, der er brug for fritidslandbrug, og at vi ønsker og støtter en udvikling af landbruget, hvor det er muligt at drive også et meget lille landbrug, også som bierhverv, for det tror vi er godt for den økologiske udvikling og for, at der kan udvikles en lokal forarbejdning af landbrugsprodukter.

Så vi ønsker faktisk, at skattereglerne ikke gør det vanskeligere, end det er i øjeblikket, at drive små husmandsbrug som tillæg til et andet erhverv. Og derfor er vi ikke bekymrede over, hvis det at bo fylder relativt meget i forhold til produktionsværdien fra den pågældende ejendom. Det afgørende for os er, at det er muligt at drive landbrug også på meget små ejendomme.

Så derfor har vi en positiv holdning til forslaget, men altså på den betingelse, at der faktisk drives landbrug på ejendommene, og det vil sige, at man naturligvis ikke kan få en lav beskætning, hvis man har bortforpagtet jorden. Men driver man rent faktisk landbrug på den pågældende ejendom, mener vi, at den skal være ligestillet med øvrige landbrug, for ellers bliver man jo straffet. Og som reglerne er nu, er situationen sådan, at hvis det er et lille landbrug, skal folk faktisk betale for at drive landbruget, og det synes vi er en urimelighed.

Men det tyder på, at der er en del, der skal opklares, og det vil vi selvfølgelig også gerne være med til sker i forbindelse med udvalgsarbejdet eller på anden måde, men vores hovedsigte er altså, at det skal være muligt at drive også meget små landbrug.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positivt indstillet over for de intentioner, som forslaget lægger op til, nemlig at styrke bosætningen i landdistrikterne. Og som det også siges i forslaget, er det positivt, at bevidste unge familier flytter ud i landdistrikterne og overtager de mindre ejendomme og renoverer og istandsætter bygningerne.

Men som flere ordførere har været inde på, er det jo grænsetilfældene, der er problemet: Én ting er, at man flytter på landet for netop at drive et mindre landbrug, men det er jo en anden situation, hvis man, når man overtager en mindre landejendom, ikke bare renoverer stuehuset, men måske også indretter en stor gildesal i stalden osv., så det reelt bliver et stort parcelhus, for dér kommer spørgsmålet så, hvordan man i den situation praktiserer det at drive landbrug.

Så jeg vil ligesom andre ordførere være positiv over for intentionerne, men må undersøge en lang række grænsetilfælde og må også se lidt mere på de kriterier, som vurderingsmændene vurderer ud fra. Og jeg er også klar over det klassiske problem, at hvis man ønsker et decentralt system, får man også forskelligartede afgørelser. Men dér er det i hvert fald vigtigt, at de præmisser og de kriterier, man skal vurdere ud fra, er klare, så man ikke får vurderinger, der føles urimelige. Så der er brug for at få mange ting opklaret under udvalgsarbejdet, og det medvirker vi gerne til.

Første næstformand (Birte Weiss):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (FP):

Jeg kan se på skatteministeren, at han allerede har talt til 90 og er gået i gang med de politiske forhandlinger i håbet om måske at få lokket nogle til ikke at støtte forslaget alligevel.

Jeg takker for den førstebehandling, vi nu har haft. Allerede før folketingsvalget var forslaget jo første gang til førstebehandling, og stemningen var faktisk den samme dengang. Jeg vil endda sige, at stemningen i dag er blevet mere positiv, og det kan være, at det er, fordi nogle af folketingsmedlemmerne har været i kontakt med deres bagland og dér oplevet, at det faktisk er et forslag, som ganske mange mennesker efterlyser og støtter. Så derfor er grunden til genfremsættelsen simpelt hen, at vi nu kan få det gennemført, for det er jo det, det handler om.

Ministeren taler jo om, at der ikke er nogen grund til, at disse mennesker skal have en særlig skattelettelse, men man må jo sige, at en særlig skattelettelse ingenlunde er tilfældet. Det, der er tilfældet, er, at nogle mennesker har købt en mindre landbrugsejendom under den forudsætning, at det var en mindre landbrugsejendom. Og som det fremgår af beslutningsforslaget, har de oven i købet både landbrugspligt og bopælspligt.

Under de forudsætninger har folk købt denne mindre landbrugsejendom. Men så sker der det ved f.eks. den 20. almindelige vurdering, at ejerne af 4.592 af disse ejendomme lige pludselig får et brev fra skattemyndighederne med besked om, at vurderingsmændene har vurderet, at nu er det ikke længere et mindre landbrug, nu er det en villa, og derfor skal der betales en helt anden skat.

Se, de mennesker har så to muligheder, og den ene er at dykke en tur i lommeulden og betale den ekstra skat, og den anden er at prøve at komme af med ejendommen. Men det sidste er jo, som Venstres ordfører var inde på, bestemt ikke nemt, for så skal de altså forsøge at sælge en ejendom, hvor vurderingen er ændret, og det kan meget vel udløse et betydeligt økonomisk tab for de mennesker. For de skal jo have solgt en ejendom med både bopælspligt og landbrugspligt, men hvor man altså samtidig skal betale parcelhusskatter, og et sådant sted er der ikke mange mennesker der er interesserede

i at købe, og derfor vil mange af de 4.592 fra den 20. almindelige vurdering opleve en moderne form for stavnsbinding.

At skatteministeren så kan få det til, at vi fremsætter et forslag om skattelettelse, må jo simpelt hen skyldes, at skatteministeren har den opfattelse, at alle samfundets penge bedst ligger i hans lomme, for det, der er tale om, er, at der er nogle mennesker, som har været udsat for en skatteforhøjelse, og at vi så ønsker at fjerne den skatteforhøjelse igen.

Så er spørgsmålet jo, om det er sådan ude på landet, som hr. Aage Frandsen fra SF beskrev det, nemlig at der er så mange kvaliteter dér, at man gerne betaler det ekstra, som det koster. For de mennesker, der bor på landet, har jo i forvejen i de senere år oplevet, at deres kørselsfradrag er blevet udhulet, og at deres energigifter er stigende – og det er jo dyrere at opvarme de bygninger, der her er tale om, end at opvarme moderne, velisolerede parcelhuse inde i storbyerne – og ydermere har de jo oplevet, at der sker en affolkning af landdistrikterne, og at brugen og posthuset osv. lukker, så de skal køre langt for bare at få deres daglige fornødheder.

Derfor er det her forslag et forsøg på at komme med et positivt bidrag til at sikre, at folk bliver boende på landet, og at de ikke kun har sådanne herlighedsværdier som svalernes sang og det, at de kan se græsset gro på markerne.

Og dér må jeg sige, at jeg er skuffet over, at hr. Morten Helveg Petersen bare går herop og afspiller den fuldstændig traditionelle radikale sang om, at vi søreme skal værne om landdistrikterne, for der er aldrig kommet et eneste forslag fra det parti om, hvad vi så skal gøre. Tværtimod deltagte partiet i de ting, jeg lige har nævnt, som har gjort det mindre attraktivt at bo på landet.

Her er et helt konkret forslag, som rent pro-venumæssigt jo absolut er overskueligt, og som betyder, at folk vil blive boende, og at andre vil føle det attraktivt at flytte på landet.

Og lad mig specielt sige til SF og Enhedslisten: Det her lever jo op til alle de valgtaler, de har holdt. Og jeg kunne f.eks. citere alle de taler, tidligere folketingsmedlem Bent Hindrup Andersen har holdt om, at vi skal have små, bæredygtige enheder, hvor familien bor, og hvor der er et par høns ude i gården og et par andre dyr og lidt økologisk landbrug osv., for det er lige præcis den type, det her drejer sig om. Og de mennesker føler ærlig talt, at det er

lidt underligt, at de er henvist til at få udbetalt statstilskud for at få deres økologiske produktion til at hænge sammen.

Og med hensyn til al den tale, der er om, at vi ikke skal have disse gigantiske fabrikslandbrug, er det jo det, forslaget handler om. Det handler netop om, at vi gerne vil have de små enheder.

Derfor kan jeg fuldstændig erklære mig enig med hr. Frank Aaen fra Enhedslisten: Hvis folk har solgt eller forpagtet al jorden fra, så er det altså ikke dem, vi taler om. Vi taler om de meget små enheder som f.eks. den ejendom på 2,5 ha beliggende i Nordsjælland, som vi har nævnt i bemærkningerne til forslaget på side 2, og som ved den 20. almindelige vurdering fik ganske betragtelige skatteforhøjelser. De mennesker kan ikke forstå, hvorfor de skal have den behandling.

Jeg skal derfor takke for den støtte, der har været fra et flertal i Folketinget. Og jeg er overbevist om, at når skatteministeren har fået læst, hvad folk har sagt om det her forslag, så er det næste, vi skal i gang med, en forhandling om, hvad der skal gøres. For det er jo et beslutningsforslag, så det er skatteministeren, der skal komme med lovforslaget.

Og i stedet for, at vi fører det her frem til en andenbehandling og tvinger skatteministeren, kunne skatteministeren finde papir og pen frem og komme med et forslag til ændring af lovgivningen, som også tager højde for det ønske, der er fra SF om, at vi ikke skal have nogen til at bygge kæmpevillaer ude på landet, som så får en lav beskatning – jeg tror, det var hr. Aage Frandsen, der nævnte det – for det skal vi ikke, og det er heller ikke det, der er Fremskridtspartiets formål med forslaget.

Det, vi skal gøre, er at sørge for, at de små husmandssteder, eller hvad man nu skal kalde dem, kan få lov til at eksistere. Og dér har skatteministeren muligheden for som pennefører at få hegnet det område ind, sådan at hverken hollandske storbønder eller andre – som vi heller ikke har til hensigt at tilgodese, i hvert fald ikke med det her forslag – kan komme til at spekulere i det.

Så med den mulighed håber jeg at skatteministeren vil bidrage positivt til at få det her skruet sammen på sådan en måde, at det kan fungere. Men hvis skatteministeren går herop og siger, at han ikke vil, så er der den mulighed, at vi under udvalgsarbejdet finder sammen med det flertal, der er, og laver den indhegning

og så går i salen igen og pålægger ministeren at komme med forslaget.

Men jeg ved fra tidligere, at vi har en ræsonnabel skatteminister, så jeg glæder mig til, at vi efter EU-afstemningen og storkonflikten, og hvad vi nu ellers skal igennem i de næste dage, sætter os sammen og får en god og fornuftig løsning.

Og så siger jeg tusind tak for den positive modtagelse.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Udgangspunktet for hr. Kim Behnkes tale her var ændringen af 4.592 ejendommers status fra landbrugsejendomme til beboelsesejendomme. Men det er måske ikke helt sikkert, at de lokale vurderingsfolk har taget så forfærdelig meget fejl, når der alligevel kun er 667, der har klaget.

667 lyder selvfølgelig af meget, men for de resterende omkring 3.900 ejendommers vedkommende kunne det jo tyde på, at de alligevel havde ramt rigtigt, når de havde fundet ud af, at de ejendomme, der måske tidligere havde været landbrugsejendomme, nu nærmere er parcelhuse.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at det kun skal omfatte ejendomme, hvor der rent faktisk drives landbrug. Men når jeg spurgte, var det jo, fordi der allersidst i bemærkningerne til forslaget på side 3 står, at de nye regler skal gælde for ejendomme, der er matrikulerede som landbrug. For deri ligger jo ikke noget krav om, at der faktisk drives landbrug fra de pågældende ejendomme, og det er derfor, jeg er glad for præciseringen, for det er forudsætningen for, at vi kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Jens Peter Vernersen har det skidt. Det er jo ærgerligt at være i den situation, at der er et flertal i Folketingssalen, der rent faktisk støtter et forslag fra Fremskridtspartiet, for det må jo ifølge den socialdemokratiske partibog helst ikke ske. Men situationen er den, at jeg faktisk synes, det er uforståeligt at have et samfund, hvor man beskatter folk og så i øvrigt siger til dem, at hvis de ikke er enige, kan de jo bare klage, og der så er

667, der efter den 20. almindelige vurdering klager.

Det synes hr. Jens Peter Vernersen ikke er mange, men det er altså 15 pct., og det er væsentligt højere i forhold til, hvor mange der klager, når byejeendomme får forhøjet deres vurderinger. Og selv om der er meget medieopmærksomhed om dét, er det ikke nær så høj en procentdel, der klager i de tilfælde.

Det her er en foruroligende høj procentdel og ikke et lavt tal, og derfor er der grund til, at vi fra Folketingets side går ind og siger: Det kan ikke være rigtigt, at vi har et samfund, hvor folk, hvis de ikke klager, bare får forhøjet deres skatter.

Derfor vil jeg blot sige til hr. Frank Aaen: Det, han siger, er fuldstændig korrekt, og har vi i vores bemærkninger været for upræcise, så skal jeg undskyldte, men det er altså et område, som kræver et meget indgående kendskab, og jeg er selv bybo. Så hvis der i bemærkningerne om matrikuleringen er en formulering, der er forkert, undskylder jeg det altså. Men intentionen er præcis den, jeg har redegjort for her, og som hr. Frank Aaen også har støttet.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt sige til hr. Kim Behnke, at det har han helt misforstået, for jeg er netop glad for, at vi har et klagesystem, så man har mulighed for at klage, hvis disse lægmænd har vurderet forkert. Jeg er netop glad for, at vi har sådan et system i vores land; det synes jeg er aldeles glimrende.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg må sige, at klarheden med hensyn til, hvad det her forslag går ud på, sådan set ikke er blevet større under behandlingen af forslaget, for jeg har hørt ordføreren for forslagsstillerne sige, at han mener, at forslaget går ud på det modsatte af det, der står i det.

Men hvis vi nu ser helt bort fra, hvad der står i bemærkningerne, fremgår det fuldstændig klart af de to linjer, der står i selve beslutningsforslaget, som jeg læser det, at hvis der er landbrugspligt på en ejendom, skal den behandles efter bondegårdsreglen – jeg kan se, at hr. Kim Behnke nikker – men det, at der efter landbrugslovens regler er landbrugspligt på en ejendom, er ikke afgørende for, om der drives nogen form for landbrug. Der behøver ikke være en ko, der behøver ikke være en gris, og

der behøver ikke være en eneste kvadratmeter, som man selv dyrker, overhovedet.

Derfor hører jeg det sådan, at hr. Frank Aaens definition af, om der drives landbrug, tager udgangspunkt i en konkret vurdering af, om man i sin fritid – vi taler overhovedet ikke om, at det er et hovederhverv – ud over at dyrke de gulerødder, som man selv forbruger, har en aktiv landbrugsbedrift, hvorimod hr. Kim Behnkes definition er den tekniske, der er i landbrugsloven. Og uanset om man aldrig nogen sinde har haft fingrene i et kilo muldjord, er det altså ifølge landbrugsloven sådan, som der står i beslutningsforslaget, som det er fremsat, og derfor bliver det da interessante forhandlinger, der skal føres.

Men jeg synes heller ikke, hr. Kim Behnke er en god lytter. Han har i hvert fald ikke bidt særlig meget mærke i det, jeg sluttede med at sige i mit første indlæg under behandlingen af forslaget, hr. Kim Behnke, for jeg sagde altså: Regeringen mener derfor ikke, at forslaget er et egnet udgangspunkt for en ændring af vurderingsloven.

Derimod vil jeg gerne se på den problemstilling, der er rejst i beslutningsforslaget, i et bredere perspektiv, når det udvalg, som er blevet nedsat af min forgænger, forventes at have afsluttet sit arbejde senere på året. Så jeg er sådan set enig i, at der er nogle ting her, som der skal ses på.

Men jeg mener, at det er forkert at tegne det billede, at udgangspunktet for det, der sker i den eksisterende vurderingslov, ikke er, om der drives landbrug. For dér, hvor jeg færdes, når jeg en gang imellem får lov til at komme nord for fjorden i det jyske, er virkeligheden i hvert fald, at vurderingsmændene tager ud og besigtiger den enkelte ejendom og snakker med den enkelte ejer, ser efter, om der er dyr på ejendommen, og får oplyst, om jorden er bortforpagtet eller man selv driver den, ser efter, om der er maskiner til at drive ejendommen, og derefter træffer den konkrete vurdering.

Nu snakker man måske mere sammen derovre, end man gør så mange andre steder, og dér når man som regel til enighed om, hvorvidt det er fornuftigt at sige, at det er en beboelses-ejendom eller ikke. Så man skal heller ikke gøre det ringere, end det er.

Så vil jeg i øvrigt takke fru Mariann Fischer Boel, for jeg synes, hun holdt en meget præcis tale med nogle elementer, der giver stor klarhed, og som også bør gøre det i de videre drøf-

telser i udvalget, i sin henvisning til det svar fra fødevareministeren, som blev refereret af fru Mariann Fischer Boel.

Hvis vi tager den problemstilling, som fru Mariann Fischer Boel ridsede op, og som fødevareministerens svar oplyste om, specielt med hensyn til ejendomme mellem 0,5 ha og 2 ha, hvor det blev refereret, at landbrugspligten vil blive ophævet, hvis den er under 2 ha, men over 0,5 ha, medmindre ejeren ønsker den opretholdt, og knytter den til det forslag, som her er til behandling, betyder det jo, at man selvfølgelig vil ønske landbrugspligten opretholdt, uanset om man nu vil drive landbrug eller ej, for efter det forslag, som hr. Kim Behnke har fremsat, vil det have som konsekvens, at man slipper for en masse skatter.

Og så skal jeg kun over for fru Mariann Fischer Boel rette en misforståelse. Der er ingen divergens imellem det svar, som fru Mariann Fischer Boel har fået fra fødevareministeren, og det, som jeg svarede med hensyn til dette forslag. Der er restriktive krav til ophævelse af landbrugspligten, når en ejendom er over 2 ha i landbrugslovens forstand. Det hænger sammen med, at landbrugsloven skal sikre, at landbrugsjord først og fremmest er forbeholdt landbruget til landbrugsmæssig benyttelse, og hvis man tager landbrugspligten af en ejendom, tager man også landbrugspligten af den jord, der hører til den ejendom, og den kan man så få ud i frit salg, uden at der er nogle landbrugsmæssige forpligtelser med.

Det er derfor, jeg siger, at det er to meget forskellige formål, som vurderingsloven og landbrugsloven skal sikre, og derfor er det også naturligt, at der ikke altid vil være et sammenfald, så jeg mener faktisk, at det, som fru Mariann Fischer Boel refererede fødevareministeren for, var helt i overensstemmelse med og en bekræftelse af det, som jeg sagde i mit svar.

Så er der hr. Frank Aaens ordførertale. Jeg mener, at jeg med de indledende bemærkninger til hr. Kim Behnke også har sagt, hvordan jeg ser på det med faktisk at drive landbrug, nemlig at der vistnok er en lidt forskellig fortolkning af, hvornår man gør det. Jeg mener faktisk, at der skal være mulighed for små brug for at drive landbrug. Som én, der er opflasket på syv td. land – og vi levede af det – kan jeg sige, at det er et synspunkt, som jeg har fået ind med moder-mælken, og jeg er fuldstændig enig i det, men det er bestemt ikke det dilemma, der er

imellem det forslag, der er her, og den eksisterende praksis.

Men jeg vil meget gerne diskutere med udvalget og hen over sommeren også med Folketingets partier, hvordan denne sag skal håndteres fremover.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg blev også på samme måde som skatteministeren en lille smule usikker over for, hvad det egentlig er, forslagsstillerne mener med forslaget. Jeg læste det, sådan som der står i selve forslaget, hvor man refererer til de tilfælde, hvor der er landbrugspligt og bopælspligt. Svaret, som hr. Kim Behnke gav til hr. Frank Aaen, gik på, om der også blev drevet landbrug, og det er jo ikke det samme.

Her mener jeg, man kan lave en regel, som er firkantet, nemlig ved at sige, at det gælder dem, som har landbrugspligt og bopælspligt. Det er en firkantet regel, hvor vi mener, at der så er nogle, der begunstiges, som i virkeligheden ikke bør begunstiges, og jeg kan sige, at jeg er en af dem.

Så er der den anden mulighed, nemlig at sige: Vi har ordningen, som vi har i dag, men det kan være, at grænserne ikke er rigtige. Her mener jeg i forhold til det, som hr. Frank Aaen sagde, at hvis der er tale om smålandbrug, som er landbrug – man har et landbrug, men man lever ikke af det som hovederhverv osv. – er det klart, at de skal betragtes efter bondegårdsreglen. Men der er nogle grænser, og det kan være fornuftigt på baggrund af udvalgsarbejdet at få præciseret de grænser af hensyn til retssikkerheden og af hensyn til, at der er klarhed for de mennesker, som køber små landbrugs-ejendomme. Men det er altså ikke det, som dette beslutningsforslag, som det er beskrevet her, specielt i hovedteksten, lægger op til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Så vidt jeg hører debatten, er der i Folketinget flertal for, at hvis der rent faktisk drives landbrug, beskattes man efter de regler, der gælder for landbrug i almindelighed. Hvis det modsat bare er et forsøg på at have et sted at bo, hvor man vil slippe billigere beskatningsmæssigt, end hvis man bor andre steder, er vi imod.

Det er de to synspunkter, der er flertal for i Folketingssalen, og jeg vil sige, at jeg på baggrund af det vil give ministeren det tilsagn, at

når udvalgsarbejdet er færdigt, jeg kan forstå her i løbet af sommeren, kigger vi på, hvordan vi får skruet reglerne sammen på en måde, så de to hensyn tilgodeses.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Finder skatteministeren ikke, at det er uhen-sigtsmæssigt og fuldstændig uacceptabelt, at en familie kan bo i et parcelhus med en landbrugspligt, der forhindrer den familie i at disponere over huset f.eks. til udlejning?

Det synes jeg, vi skal tage fat i, og så skal vi prøve, om det ikke i de forhandlinger, der nu må komme efter førstebehandlingen, kan lade sig gøre at bløde mulighederne for at få fjernet landbrugspligten op, sådan at der bliver et sammenfald mellem det at have en landbrugs-ejendom og have den vurderet som en 0,5 ha-ejendom med de skattemæssige forhold, der nu er forbundet med det, altså en vurdering efter landbrugsloven. Så tror jeg, vi vil kunne finde en fornuftig løsning på dette spørgsmål, men det kræver så, at der bliver blødt op på nogle områder i landbrugsloven.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg ved, at fru Mariann Fischer Boel også er en fremragende landbrugspolitisk ordfører for sit parti, og det er jo rigtigt, at denne problemstilling sådan set ikke har noget med vurderingsloven at gøre. Som jeg var inde på tidligere, er det et spørgsmål om, i hvilken udstrækning man vil reservere landbrugsjord til kun at være ejet i tillæg til ejendommen, hvor der er en landbrugspligt med det, der følger med. Jeg er overbevist om, at min kollega fødevarerministeren meget gerne vil tage den diskussion, men jeg mener faktisk ikke, det har noget med vurderingsloven at gøre. Her er det et spørgsmål om at se på den praktiske, faktiske benyttelse og på, hvordan vilkårene faktisk er.

Problemstillingen i forhold til landbrugspligten er, at hvis den først er ophævet, har man sådan set for altid givet afkald på den jord, der knytter sig til den ejendom, som en jord, der er reserveret til landbrugs-mæssige formål, for så har man løsrevet jorden fra den landbrugsforpligtelse, der følger med. Det er den principielle diskussion.

Vi kan sige, at i forhold til, hvordan det var for bare ganske få år siden, er der jo sket en vis opblødning. Da var det faktisk umuligt at få taget landbrugspligten af en ejendom, der bare

var over en halv tønde land, så der er sket en vis udvikling. Om udviklingen skal gå endnu videre ad den vej, tør jeg ikke være overdommer på, men jeg er sikker på, at min kollega fødevarerministeren gerne vil drøfte det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af virksomhedernes sociale ansvar gennem skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til alkoholafvænnning.

Af Sonja Albrink (CD) m.fl.
(Fremsat 1/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det beslutningsforslag, som vi her skal behandle, omhandler medarbejderes skattefrihed for alkoholafvænnning betalt af arbejdsgiveren. Sådanne ydelser skal efter forslaget gøres skattefri. Samtidig foreslås det, at skattefriheden afgrænses på en sådan måde, at der kun skabes skattefrihed for ydelser, som er opregnet på en positivliste. Positivlisten, der skal angive dels behandlingsformer, dels institutioner, foreslås udarbejdet ud fra sundhedsfaglige principper, således at der herved skabes et grundlag for en vurdering af, hvilke behandlingsformer der er bedst egnede til alkoholafvænnning.

I modsætning til det beslutningsforslag, som Folketinget også skal behandle lidt senere her i dag, nemlig B 15 om indførelse af en generel

skattefritagelse for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse, stilles der her forslag om at udvælge og friholde en særlig form for sundhedsydelse. Hensigten er, som det fremgår af bemærkningerne, der ledsager forslaget, at fremme indsatsen mod alkoholmisbrug og styrke virksomhedernes sociale ansvar.

Jeg mener, det er et emne, som vi vist alle kan være enige om er fornuftigt, og som kræver en ordentlig og seriøs behandling. Uanset om man kan være enig i det løsningsforslag, som CD konkret har lagt frem, er selve tanken bag forslaget nemlig den, at virksomhederne i højere grad skal tage et socialt ansvar for medarbejderne. Det er et synspunkt, som regeringen støtter.

Jeg vil også godt rose CD for ikke at fremsætte et forslag, som har ideologiske undertoner. Der er således ikke tale om et forslag, som lægger op til en underminering af et godt offentligt sundhedsvæsen. Som vi alle ved, er der imidlertid tale om et område, som det er meget vanskeligt at lovgive om bl.a. af frygt for at skabe uligheder og uretfærdigheder, og dertil kommer, at principperne i de eksisterende skatteregler på området som bekendt er meget klare.

Derfor har vi også tidligere haft diskussioner af den her karakter, uden at de diskussioner er mundet ud i noget konkret, men jeg er parat til endnu en gang at vurdere, om det vil være muligt at finde en løsning uden samtidig at komme ud på den glidebane, som indtil nu har afholdt skiftende regeringer uanset partifarve og Folketinget fra at lave særlige undtagelser på området. Så vidt jeg husker, så er de principper, som vi bygger det her på, noget, der ligger helt tilbage til 1903, og diskussionerne har været hyppige og tilbagevendende. Hvis der var enkle løsninger, var de givet fundet.

Men jeg vil samtidig også, når vi siger, at vi meget gerne vil gå ind i det her, advare imod, at vi binder os lige nøjagtig til den skabelon, som CD foreslår. Jeg mener bestemt, der er positive signaler i forslaget, men der er efter min opfattelse behov for, at der arbejdes videre med en mulig løsning, for der er mange skær, som man kan støde ind i, og vi risikerer at rejse flere problemer end dem, vi forsøger på at løse.

Det er min opfattelse, at der fortsat er behov for at arbejde i dybden med spørgsmålet om, hvorledes en eventuel løsning kan se ud. For mig at se er afgrænsningsproblematikken fundamental. Vi skal sikre os en løsning, som er